

„Ki árthat nektek, ha buzgók vagytok a jóban? De még ha szenvedtek is az igazságosságért, boldogok vagytok.”

(1. Pét 3,13-14)

Geréné Sárga Mónika

Debreceni Egyetem Klinikai Központ

Miért lettem beteglátogató?

Harminc évig dolgoztam patikában; kedves betegek, gyógyszeres dobozok, patendulák, és menzurák között.

Közelebb kerülni az emberek lelkéhez csak úgy volt lehetőségem, ha a betegágy mellett hallgatom meg aggodalmaikat, nehézségeiket, fájdalmaikat.

Visszatekintve az elmúlt évre, (mint minden munkatársam) én is, több száz beteggel kerültem kapcsolatba. Azok az emberi sorsok, amelyeket megosztottak velem kivételesek, egyediek, keresztrel terheltek. Igen. Mindenkinek meg van a maga keresztje. Ki - ki hogyan, és meddig hordozza, önnön magán múlik. Van, aki optimistán, vidáman velem megértetve meséli el, hogyan sikerül a megpróbáltatásait megélni. Ilyenkor látom, hogy a lelki tartalékai folytán képes a szobatársaiban is tartani az erőt.

Beteglátogatóként nemes feladatot végzünk, reményt viszünk az emberek életébe, olyan helyzetben, amikor nem igazán tudnak mibe kapaszkodni. Vannak, akiknek nincsenek élő hozzátartozói. Megtapasztaltam, ilyenkor a munkánk felbecsülhetetlen. Minden nap vár; én viszem a rendszerességet, a törődést, az érdeklődést, a szeretetet, az imádságot az életébe. Egy időben az intenzív osztály rendszeres látogatója voltam. A beteg nénit egy gyógyult hittársa és én látogattuk; mi voltunk átmenetileg a családja. Ez mind karácsony idején történt. Mennyire próbára tette a Jóisten. Hozzátartozók nélkül, rideg környezetben szenvedte meg Jézus születésének ünnepét. Mégis hálás volt. Gyenge keze ákombákom betűivel megköszönte, hogy szentségekhez járulhatott. „A Jóisten áldja meg László atyát, mióta megáldoztatott sok csoda történt velem.”

Többször találkoztam olyan beteggel, aki alkalomról alkalomra csak lassan enged magához. Finoman nyílt meg, majd elmondta; az életet habzsolta, és így negyven éven felül is úgy gondolta, nincs szüksége segítségre, egyedül mindenre van megoldása. Ne mondja meg még egy feleség sem, mit tegyen! A barátoknak, a szórakozásnak, a munkának élt. A vallásos embereket nem értette, kinevette. Majd egy pillanat megváltoztatta az életét, most kerekesszékekben rehabilitálják. Sokat beszélgettünk, elfogadott, meghallgatott. Lassan terelgettem a hitünk csodái felé. Hazaköltözése előtt azt mondta, szeretne megkeresztelkedni.

Olykor találkozunk elutasítással is, de az emberek részéről nagyfokú a befogadás. Azt a rést, amely mindenkinél megnyílik a beszélgetés során - gyakorta megtapasztaltuk,- a személyiségünkől fakadó érzékenységünkkel érzük el. Feladatunk minden esetben a lélek felébresztése.

Geréné Sárga Mónika